

MIKÄ ON TOTUUS?

Pekka Ervastian esitelmä 24.3.1929

Mikä on totuus? Ajattellessamme periaatteellisesti vastausta tähän kysymykseen ajattelemme kai enimmäkseen jotakin maailmankuvaa, joka selittää meille kaikki olemassaolon kysymykset. Ajattelemme jotakin semmoista selitystä, joka ehdottomasti tyydyttää järkeämme ja joka tietysti on yhtäpitävä todellisuuden kanssa. Eiköhän useampien ihmisten käsitys sanasta totuus käyne tähän suuntaan.

Tuo kysymys, mitä on totuus, on vanha, hyvin vanha kysymys. Sitähän on aina kaikkina aikoina tehty ja meille se tuossa muodossa on tullut erikoisen tutuksi Pilatuksen kysymyksenä. Tämä Pilatuksen kysymys on kaikunut läpi aikojen tähän päivään saakka ja kun ajattelemme Pilatusta, tuota sivistynyttä roomalaista ylimystä, niin silloin tiedämme, että hän tuskin ajatteli vastausta kysymykseen tässä äsken mainitussa muodossa. Hän kulttuuri-persoonallisuutena Roomassa oli tottunut siihen, että filosofeja oli kuinka paljon tahansa, filosofeja, viisauden tietäjiä, viisauden rakastajia ja totuuden tietäjiä, ajattelijoita, niitä oli kuinka paljon tahansa. Nämä filosofit olivat melkein järjestään eri mieltä kysymyksestä, mitä on totuus. Hän Pilatus oli siis epäilemättä tullut siihen johtopäätökseen, että tuo järjellinen, selvä vastaus semmoiseen kysymykseen, elämän ydinkysymykseen oli hyvin hatara, hyvin epävarma. Ei suinkaan sitä ole. Hän epäili sivistyneenä ihmisenä, että semmoista vastausta oli olemassakaan. Kaikki, mitä hän oli nähnyt, oli ollut ristiriitaista. Toinen selitti toisella, toinen toisella tavalla. Ja mikä oli merkillisintä, hän oli huomannut, että nämä filosofit, jotka niin uljaasti, rohkeasti ja kaunopuheliaasti esittivät teoriojaan ja näkemyksiään olemassaolosta, maailmasta ja siis totuudesta, että nämä filosofit saattoivat samalla olla kokolailla vähäpätöisiä elämässään itse ihmisinä. He saattoivat kyllä puhua jalosti ja

ylevästi maailman suuresta probleemista ja myöskin siitä, kuinka ihmiselle luonnollisesti kuuluu mahdollisimman korkea moraliteetti, mutta kun sitten Pilatus oli tarkastanut heidän yksityiselämänsä, niin hän oli huomaavinaan, että ei yksikään näistä kaunopuheliaista filosofeista osannut omassa elämässään toteuttaa sitä moraalialia, jota hän saarnasi. Silloin Pilatus oli ajatellut, niinkuin kuka tahansa ajatteleva ihminen vielä meidän aikanamme ajattelee: kyllä se kysymys on ylivoimainen ihmiselle. Ei siihen vastausta löytyne.

Merkillistä kyllä Jeesus Kristus, jolle Pilatus teki tuon kysymyksensä, mikä on totuus, aivan kuin arvaten Pilatuksen sieluelämän, aivan tuin tietäen, miten mahdotonta oli vastata sanoilla, vaikenä. Hän vaikenä. Pilatus ajatteli siitä itsekseen: Tuokin mies, juutalaisten profeetta ja kuningas, hän ei edes tiedä mitään. Hän on kuitenkin niin rehellinen, että hän myöntää, ettei mitään tiedä. Tai ehkä hän sittenkin tietää. Mikä minä olen, että hänen pitäisi minulle puhua. Kuka tietää, eihän sitä voi niin sanoissa ilmituoda ilman muuta. Kuka tietää, pitäisi olla hänen opetuslapsensa, kuunnella häntä hyvin kauan ja vähitellen enkä sitten perehtyä hänen näkemyksiinsä. Kuka tietää, ehkä hänen näkemyksensä ovatkin pätevämpiä kuin kaikkien muiden tuntemieni filosofien. Näin Pilatus myöskin saattoi ajatella.

Meidän on helppo kylläkin ymmärtää. Me, jotka olemme vähän täällä länsimailla psykologiaa tutkineet, me, jotka jonkun verran tunnemme ihmistä, me, jotka olemme tieteellisesti koettaneet perehtyä ihmisen psykologiaan, me voimme hyvinkin ymmärtää, että vastaus tähän kysymykseen, mitä on totuus, ei saatakaan, ollakseen pätevä ja ollakseen täydellinen, kulkea ainoastaan yhteen suuntaan, ainoastaan älylliseen suuntaan, se ei saatakaan tuo vastaus olla semmoinen, että se vain tyydyttäisi järkeämme, sillä ihminen ei ole ainoastaan järkiolento. Järki, ajatus, on ainoastaan yksi puoli ihmisen olemuksessa. Mehän olemme tulleet länsimailla aivan samaan kuin aikojen aamulla tiedettiin itämailla, että ihminen itseasiassa on kolmiyhteinen

olento. Hän ei ole ainoastaan ajatteleva ja tietävä, vaan hän on myöskin tunteva ja tahtova olento. Sentähden tietysti vastaus tämmöiseen kysymykseen, ydinkysymykseen, mitä on totuus, vastaus siihen on välttämättä koskettava ihmisen kaikkia kolmea olemuspuolta, niin että se vastaus ei ainoastaan ole vastaus järjelle, mutta myöskin tunteelle ja tahdolle. Eikä se vastaus saa olla erilainen järjelle, erilainen tunteelle ja erilainen tahdolle, vaan sen vastauksen pitää olla sama kaikille. Sen vastauksen pitää olla sitä laatua, että se voittaa kaikkien meidän olemuspuoliamme myöntymyksen, niin että me emme voi muuta sanoa kuin Amen joka olemuspuolessamme.

Tämä on aivan luonnollista. Sentähden, jos joku ihminen sanoo tietävänsä totuuden, mutta vielä silloin on samassa asemassa kuin Paavali, joka sanoi, että minulla on tahto hengessä, mutta toinen on minulla tahto lihassa, mitä minä hengessäni tahdon, sitä minä en lihassani tahdo, jos ihminen on semmoisessa asemassa, silloin hän on vielä liian hätäisesti sanonut, että minä tiedän totuuden. Hän voi kyllä sanoa, että minä tiedän jotakin, mutta jotta hän uskaltaisi sanoa, että minä tiedän totuuden, silloin on hän täytynyt päästä siihen totuuteen, joka myöskin on vapauttanut hänet lihasta. Silloin hänessä ei saa olla mitään ristiriitoja. Ei saa hänessä olla olemassa toinen ja toinen tahto, vaan täytyy olla yksi ainoa harmooninen tahto, joka käy käsikädessä ja järjen ja totuuden kanssa. Tämä on meidän varsin helppo psykologisesti ymmärtää aivan apriori, aivan ennakolta ja sentähden myöskin ymmärrämme, että on hyvin turha kiistellä järjen kannalta totuudesta.

Kun me asetamme tuon kysymyksen, mikä on totuus, silloin meidän kuitenkin on hyvä kulkea niin sanoaksemme asteettain ja tarkastaa sitä kysymystä ensin järjen kannalta, sitten tunteen kannalta ja sitten tahdon kannalta. Jos me silloin löydämme ratkaisun, joka tyydyttää sekä järkeä, tunnetta että tahtoa, silloin voimme omaksua tuommoisen ratkaisun. Mutta epäilemättä olemme silloin velvolliset sanomaan: me ymmärrämme ja

uskomme näin. Mahdollisesti, niinkuin äsken mainittiin Paavalin yhteydessä, mahdollisesti me vähäisen tiedämme, mutta luultavasti voimme myöskin lisätä: me kuljemme täydellistä tietoa kohti. Me aivan kuin edeltäkäsien saatamme nähdä ja silloin näemme koko olemuksellamme, mikä on totuus, vaikkemme vielä itse sitä totuutta täydellisesti tiedä. Aivan samalla tavalla kuin me voimme nähdä auringon tuolla taivaalla paistavan jo raakalaisoloissa, vaikka emme ollenkaan osaa ymmärtää aurinkoa ja auringon olemusta. Emmehän me kulttuuri-ihmisinäkään paljoa auringosta tiedä, meidänkin ymmärryksemme auringon suhteen on sangen vaillinaisen. Emme tietysti usko, niinkuin primäärisissä olosuhteissa, että aurinko on kuin tuollainen pallo, levy, joka nousee ja laskee, nousee idässä ja laskee lännessä, me tietysti ymmärrämme koko tuon taivaallisen mekanismin, ymmärrämme, että maapallo kiertää aurinkoa j. n. e., mutta vaikka kaiken tuon tiedämme, niin sekin on vielä erittäin vaillinaista. Se ei millään tavalla ratkaise auringon olemusta eikä sitä kysymystä, mitä aurinko on. Kun me etenemme tiedossa, kun me etenemme okkultisessa tiedossa, niin paljastaa aurinko meille aivan toisia olemuspuolia, aivan uusia salaisuuksia itsestään, joten meidän tieteelliset tietomme auringosta selektisesti, mekaanisesti ovat erittäin vaillinaiset. Mutta me voimme kuitenkin sanoa jotakin tietävämme ja ymmärtävämme. Joka tapauksessa voimme sanoa, että näemme selvästi, että aurinko on tuossa, vaikka emme ole ratkaisseet sen koko olemusta. Samalla tavalla me ihmiset voimme päästä sellaiseen totuuden näkemykseen, joka tyydyttää kaikkia meidän olemuspuoliamme ja joka on mahdollisimman lähellä totuutta, mutta jonka me vain näemme tuollaisena näkemyksenä, josta emme ollenkaan voi sanoa, että me täydellisesti sen tietäisimme. Jotakin voimme tietää, mutta ei kaikkea.

Jos siis asetamme tämän kysymyksen, mikä on totuus, mikä on totuus koko tämän olemassaolon suhteen, maailman suhteen ja kysymme ensin järjen kannalta ja yritämme järjen kannalta saada

siihen vastausta, silloinhan meille tulee suunnattomaksi avuksi kaikki ne vanhat ikuiset opetukset, semmoisten ihmisten antamat opetukset, jotka ovat sanoneet jotakin tietävänsä.

Meidän oma järkemme hyväksyy heti tuon opetuksen. Meidän oma järkemme sanoo meille ilman muuta, että useampia todellisuuksia ei voi olla olemassa. Ei voi olla muuta kuin todellisuus, yksi ainoa elämä, yksi ainoa ehdoton elämä. Mutta tämä elämä, tämä todellisuus ei ilmene meille suinkaan tuommoisena yhtenäisenä helposti nähtävänä ja ratkaistavana todellisuutena, vaan tämä todellisuus, tämä ainoa ehdoton elämä ilmenee meille heti kahdenkertaisena, henkenä ja aineena. Tajuntana ja muotona. Kahtena filosofisena ja käytännöllisenä vastakohtana. Nämä kaksi vastakohtaa me huomaamme joka paikassa maailman kaikkeudessa. Aina me huomaamme aineen, muodon, mutta me näemme myöskin tajunnan. Me näemme tajuntaa itsessämme, me tunnemme tajuntaa itsessämme, ja me huomaamme, että toisissakin olennoissa on tajuntaa, ainakin toisissa ihmisissä ja eläimissä. Nyt me olemme viime aikoina aivan tieteellisen tutkimuksen nojalla tulleet semmoiseen johtopäätökseen, että tajuntaa, jonkunlaista tajuntaa on olemassa myöskin kasveissa, kasvimaailmassa ja kivennäismaailmassa, metalleissa ja joka paikassa. Jotakin tajuntaa on joka paikassa. Ei ole sitä ihmistä meidän päivinämme enää, joka ei myöntäisi, että nämä kaksi napaa kulkevat vieretysten, tajunta ja muoto, henki ja aine. Ne kulkevat aina käsikädessä. Missä emme heti huomaa tajuntaa, siinä ainakin huomaamme muodon eli aineen. Meidän on hyvin helppo ajatella johtopäätöksenä, että missä me näemme aineen ja muodon, siinä myöskin täytyy olettaa tajuntaa olevan. Sentähden on aina kaikkialla nämä kaksi vastakohtaa.

Mutta sitten kun me ajattelemme enemmän, niin me rupeamme puhumaan kuolemasta ja elämästä. Me puhumme silloin kahdesta semmoisesta vastakohtasta: jotakin on olemassa ja jotakin haihtuu pois olemassaolosta. Me näemme ihmisen, joka elää. Hänen ruumiinsa liikkuu, puhuu ja toimii. Sitten on

olemassa kuolema. Ruumis haihtuu ympäröivään luontoon. Me puhumme elämästä ja kuolemasta. Me sanomme: siis on jotakin muuta olemassa kuin vain tuo tajunta ja aine, koska tajunta ja aine, jotka ovat suhteessa toisiinsa, eivät ole aina konstantisesti samassa suhteessa, vaan muuttuvat. Nähtävästi tajunta elähyttää ainetta ja jättää aineen, mutta silti on ihmisen ruumiissa aivan kuin elämä olemassa, vaikka hänen tajuntansa, jota me nimitämme hengeksi eli sieluksi, on sen jättänyt. Ruumis on tuossa ja vähitellen se sitten haihtuu ympäröivään luontoon. Jokaisessa ruumiin solussa on elämä. Mitenkä on siis asianlaita? Silloin muistuu ehkä mieleemme, mitä vanhat tietäjät ovat sanoneet. He ovat sanoneet, että ei olekaan ainoastaan kaksi vastakohtaa, vaan kahden vastakohtan välillä on aina yhdistävä side. Kaksi vastakohtaa ovat kuin kaksi rantaa, mutta niitä yhdistää silta. Ei ole vain nuo vastakohtat, vaan myöskin niitä yhdistävä jokin. Mikä se jokin on?

Jos meillä on kuolema toisella puolen, niin mitä meillä on toisella puolen? Onko se elämä? Ei se voi olla elämä, koska emme tiedä siitä, me emme selvästi näe, mihin se tajunta, joka oli tuossa muodossa, mihin se hävisi? Tajunta oli toinen napa ja ruumis toinen, ruumis eli ja kuoli, tajunta, mitenkä sen kävi? Mikä se siis on? Se ei voi olla elämä vastakohtana kuolemaan, kosta ruumiskin oli elävä, vaan se tajunta oli silloin kuka ties kuoleman vastakohta toisella tavalla, jos me sanomme, että ruumiin yhteydessä kulkee kuolema ja elämä. Tajunta on ehkä kuolematon. Meillä on nämä kaksi vastakohtaa: kuolema ja kuolemattomuus. Mikä niitä yhdistää? Niitä yhdistää elämä. Nyt me voimme sanoa, niinkuin vanhat muinaiset filosofit ja totuuden tietäjät ovat sanoneet: Jos asetamme nuo kaksi napaa vieretysten, hengen ja aineen, tajunnan ja muodon, silloin niiden yhdistävä silta on elämä. Elämä on se, joka yhdistää hengen ja aineen.

Kun me otamme vaikutelmia ympäröivästä maailmasta, ympäröivästä olemassaolosta, niin meillähän on silloin aina vaikutelma elämästä, itse elämästä taikka kuolemasta. Se elämä

on tuo predikaatti, joka yhdistää subjektin ja objektin. Jos me sanomme, että henki eli tajunta on kuin subjekti ja aine eli muoto on kuin objekti, niin subjektin ja objektin yhtymäkohta on predikaatti. Jos me sanomme semmoisen sanan kuin „minä”, niin tämä sana „minä” on henki. Me emme liitä siihen mitään muotoa, vaan me sanomme ainoastaan „minä”. Se on henki, mutta kun me siihen lisäämme jonkun muodon, tällaisen ruumiin, niin me emme voi sanoa „minä, tämä ruumis”, vaan meidän täytyy panna predikaatti väliin ja sanoa „minä olen tämä ruumis” taikka „minä en ole tämä ruumis”. Jos sanomme: minä ajattelen tätä ruumista itsekseni, minä ajattelen nimittäin, että itse olen tämä ruumis, taikka minä en ajattele, että itse olen tämä ruumis, silloin meillä on subjekti ja objekti ja niitä yhdistävä predikaatti. Nuo kolme elementtiä ovat aina olemassa kaikessa ilmennyksessä, vaikka emme näe, jos katselemme ihmistä. Me emme näe muuta kuin aineellisen muodon ja me kysymme: Onko siinä mitään elämää? Tietysti. Tietysti siinä on elämää. Tietysti siinä on tajuntaa. Siinähan on ainakin arkkitehdin tajunta takana, hänen ajatuskuvansa, mielikuvansa siitä, minkälainen tämä huone on oleva. Sitten se toteutuu tämä arkkitehdin ajatuskuva. Arkkitehti voi siis sanoa itsestään: minä olen tämä huone. Taikka sitten hän voi sanoa: minä en ole tämä huone, sillä todellisuudessahan se ei olekaan. Jos ajattelemme, että hänen ajatuskuvansa aivan näkymättömässä maailmassa on toteutunut jollain tavalla ja sitten pudonnut alas, laskeutunut tähän näkyväiseen maailmaan tällaisessa muodossa, niin hän voi sanoa, että minä olen tämä sali taikka minä en ole tämä sali. Tämä kolmiyhteys on ilmennyksessä ja jokainen ihminen löytää sen kolmiyhteyden itsessään ja itsensä suhteen.

Nyt kun me siis tällä tavalla järkevästi ajattelemme ja katselemme tätä ympäröivää maailmaa, vertaamme sitä itseemme ja ajattelemme omaa suhdettamme tähän maailmaan, niin mihinkä perustuu meidän tietomme tästä maailmasta? Se perustuu meidän aistimuksiimme. Sentähden on olemassa

filosofeja, jotka ovat sanoneet: ei ole mitään älyssä eli järjessä, joka oi ole ennen ollut aistimuksissa, aisteissa. Onhan aivan eräs englantilainen koulu, joka sanoo sillä tavalla. Sehän on kyllä nähtävästi aivan totta, että me emme mitään tästä maailmasta muuta tiedä kuin sen mitä meidän aistimemme kertovat siitä maailmasta.

Me usein luulemme, että me ihmiset aistitsemme itse tätä maailmaa, me katselemme sitä, tutkimme sitä, otamme siitä selvää. Tosiasiahan ei ole sillä tavalla. Tosiasiahan on sillä tavalla, että maailma, meitä ympäröivä maailma koko ajan pyrkii meihin, meidän sisäämme, meidän tajuntaamme. Meidän pitää sulkea silmämme, jotta emme näkisi fyysillisestä maailmaa, sillä niin pian kuin me avaamme silmämme, niin maailma hyökkää meidän sisäämme. Me tiedämme, kuinka se tulee meihin silmien kautta, kuinka se menee silmiemme kautta aivoihimme ja tajuntaamme. Siellä se maailma on meidän tajunnassamme. Siellä on kuvat ympäröivästä maailmasta ja näistä kuvista me olemme tajunnassamme tietoisia. Emme ole ollenkaan tietoisia tästä ympäröivästä maailmasta välittömästi, vaan ainoastaan niistä kuvista, joita tämä maailma heittää sisäämme. Meidän täytyy kokonaan sulkea aistimme, jos emme tahdo olla tietoisia tästä maailmasta, sillä muuten se hyökkää meihin. Maailma yhtä mittaa tahtoo tehdä itsensä tietoiseksi meille. Se huutaa yhtämittaa: tiedä nyt minusta, tiedä nyt minusta. Sinun täytyy tietää minusta.

Mitenkä tämä maailma sitten tekee itsensä tiettäväksi meille? Mikä se on, joka tapahtuu meidän ja maailman välillä? Me ajattelemme, että me olemme subjekteja ja tämä maailma on objekti. Me sanomme: minä näen maailman. Mutta me voimme myöskin sanoa: maailma ottaa meidät, maailma tunkeutuu meihin, maailma tekee itsensä meille tiettäväksi. Joka tapauksessa, miltä kannalta me nyt katselemme, niin on olemassa subjekti ja objekti. Minä olen subjekti ja maailma on objekti. Mutta voi olla niin, että minä olen objekti ja maailma on

subjekti. Se elämä, joka yhdistää minut maailmaan ja maailman minuun, sitä nimitämme aistimukseksi. Mutta kun me kysymme tarkemmin luonnontieteeltä, mitä se on tämä elämä, niin silloin me saamme aivan selvät tieteelliset, loogilliset vastaukset. Minun täytyy sanoa, että mitä suurimmalla kunnioituksella ja ihailulla ja arvonnalla ajattelen tätä meidän luonnontieteellistä tutkimustamme, joka on päässyt yksityiskohtaisesti niin selviin tuloksiin. Onko ne ehdottomasti päteviä, sitä en voi mennä sanomaan, emmekä voi sitä aivan tietää, minä tarkoitan, onko ne aivan absoluuttisesti päteviä. Realistisesti ne ovat päteviä. Ne ovat omalta kannaltaan aivan oikeita. Kun siltä kannalta katselemme asioita, niin luonnontieteelliset vastaukset ovat päteviä. On aivan toinen kysymys, miten käsitämme asioita miljoonan vuoden perästä, sillä käsityksemme muuttuu. Me selitämme asioita ehkä toisella tavalla. Mutta nyt joka tapauksessa, niin luonnontieteelliset vastaukset siihen, mitä tämä elämä on, tämä subjektin ja objektin välinen yhteys, mitä meidän aistitsemisemme on, se on hyvin loogillinen, hyvin pätevä, tosiseikkoihin perustuva.

Te tiedätte kaikki, että meidän luonnontieteemme sanoo: Tämä yhdistävä side, tämä elämä hengen ja aineen välillä, subjektin ja objektin välillä, on vibrationia, värähtelyä, väreilyä. Se on luonnontieteen suuri väreilyoppi. Oppi vibrationeista, se se selittää tämän asian, selittää havainnollisesti, pätevästi, vastaan sanomattomasti. Meidän täytyy myöntää, että niin ovat asiat. Emme voi mitään kumota.

Kaikki elämä tässä meidän tuntemassamme universumissa on väreilyä. Missä se väreily tapahtuu? Se tapahtuu tietysti aineen salaisuudessa, hengen ja aineen yhtymässä, se tapahtuu aineessa, mutta aine on salaisuus. Meidän luonnontieteelliset tutkijamme sanovat: mennään alkuatomeihin, mutta nämä alkuatoomit eivät suinkaan ole mitään pikkiriikkisiä aineellisia kappaleita, vaan ne ovat salaisuuksia, niinkuin professori Ostwald sanoo Saksassa: ne ovat voimapyönteitä. Emme voi suorastaan tietää, mitä nuo

atoomit ovat, sillä kuta enemmän me koetamme niitä tutkia, sitä enemmän niistä löydämme. Mutta jotakin on, joka väreilee. Mikä se jokin on? Professori Lodge, joka on suurimpia fyysikoita sanoo siihen: koko maailmankaikkeus on yhtä ainoata eetteriä. Se eetteri on sitten vasta tiivistä, se on mahdollottoman, käsittämättömän tiivistä verrattuna siihen aineeseen, jota me täällä tunnemme.

Jos me katselemme tätä meidän aurinkokuntaamme ja tätä maapalloamme ja sitten ajattelemme sitä eetteriä, kosmillista eetteriä, joka on tämän maapallon, tämän aurinkokunnan, tämän avaruuden joka paikassa, niin me huomaamme, että se eetteri on aivan, jos me vertaustavallisesti puhuisimme, se on aivan kuin jotain äärettömän aineellista todellisuutta, pimeätä ja me elämme kuin lävessä, joka on kuin hakattu, kaivettu tähän avaruuteen. Vanhat kansat, vanhojen kansojen tietäjät puhuivat akaashasta, Indiassa akaashasta, Kreikassa puhuttiin pater-eetteristä. Maailmankaikkeus on täynnä alkuainetta eli itse aineen salaisuutta, joka on meille kuin täydellinen pimeys, kuin täydellinen seinä edessämme. Me emme voi sitä millään tavalla käsittää eikä ymmärtää. Se on kaameata. Mutta se on olemassaolon toinen puoli ja toinen puoli on tajunta.

Vanhat viisaat sanoivat myöskin, niinkuin Madame Blavatsky kertoo meille Salaisessa Opissaan, vanhat viisaat sanovat: Me emme voi mitään tietää perin juurin näistä vastakohdista, hengestä ja aineesta, sillä ne sulautuvat siihen kolmanteen, siihen ihmeelliseen, joka on kaiken takana, itse ehdottomaan elämään, itse siihen olemassaoloon, elämään, autuuteen, jossa nämä kaksi ovat yhtä, henki ja aine. Ilmennys on siinä, että elämä tekee hengen ja aineen oppaiksi, mutta itse absoluuttinen, joka on kaiken takana ja johon aine ja henki uppoutuvat, on meille käsittämätön. Me voimme käsittää korkeintaan ilmennystä silloin kun henki ja aine elämän kautta tulevat tajuttaviksi, tulevat ilmi olemassaolona, mutta sen kolmannen eli sen ehdottoman salaisuutta, johon kaikki

vastakohdat uppoutuvat, emme voi käsittää. Jos nyt sanomme tuota aineen salaisuutta akashaaksi, pater-eetteriksi, niin me voimme sanoa: ei ole mitään maailmankaikkeudessa, joka ei olisi tätä eetteriä, tätä aineen alkujuurta. Myöskin voimme sanoa: ei ole mitään maailmankaikkeudessa, joka ei olisi sitä tajuntaa, sitä Isää, sitä alkuperäistä yleismaailmallista Logosta, joka tajuaa juuri tuon aineen tajuaa, eikä tajua.

Kaikki elämä on siis väreilyä eli vibrationia. Sen jokainen meistä on kokenut. Jos ihminen kokee esim. suurta onnea tai muuta suurta ylevää tunnetta, sanokaamme, että hän kuulee äärettömän kaunista musiikkia, niin mitä silloin tapahtuu? Hän tuntee elävänsä ja hän tuntee värähtelevänsä. Hän tuntee, että nyt hän elää todella. Ihminen on muuten tavallisissa oloissa hyvin rauhallisessa tilassa. Me emme tunne, kuinka ruumiimme väreilee yhtämittaa, mutta niin pian kuin jotakin erikoista meille tapahtuu, kun me tunnemme joko tuollaisen suloisen ylevän tunteen taikka sitten tunnemme vihaa, suurta vihaa tai ääretöntä himoa, niin meidän ruumiimme vapisee. Me vapisemme vihasta tai himosta. Me väreilemme. Mutta koko elämä on yhtä ainoata väreilyä. Kaikki meidän aistimuksemme perustuvat vibrationeihin eli väreilyihin. Tämä on aivan todistettu asia, tosiseikka.

Meidän aistimmehan ovat, senhän me havaitsemme juuri kun tutkimme vibrationi-oppia, hyvin relatiivisia, hyvin rajoitettuja ja vaillinaisia. Jos otamme sanokaamme hyrrän ja väännämme sitä noin ympäri, niin meidän silmämme näkevät vielä kaikki eri värit siinä hyrrässä aivan selvästi, mutta kun me väännämme sitä useampia kertoja, 7 kertaa, niin se hyrrä muuttuu jo sumuksi. Siis jos me väännämme sitä hyrrää kerran, 2, 3, 4, 5 tai 6 kertaa sekunnissa, niin me vielä voimme eroittaa nuo eri värit, mutta jos me panemme sen pyörimään 7 kertaa tai vielä useamman kerran sekunnissa, niin kaikki katoaa, kaikki muuttuu sumuksi. Kuta useampia kertoja sekunnissa se pyörii sitä yhtenäisemmäksi se tulee. Senhän on jokainen havainnut.

Ajatelkaamme nyt, että meillä olisi pendeli, joka liikkuisi. Jos se liikkuu sekunnissa 7-8 kertaa, niin me emme näe enää pendeliä, vaan se on kuin viiva, yksi ainoa kolmio. Tämmöisiä esimerkkejähän on vaikka kuinka paljon. Meillä on vaikka äänirauta. Me lyömme tuon ääniraudan tuohon ja sanokaamme, että se värähtelee 2 kertaa sekunnissa. Silloin emme näe vielä mitään. Se on mielestämme aivan hiljaa. Se ääni, jonka se äänirauta on antanut meille, on väreillyt kaksi kertaa, mutta me emme ole voineet mitään nähdä. Me emme näe ollenkaan mitään, ei ollenkaan, että se liikkuisi, mutta ääni siitä kyllä tulee, merkillistä kyllä. Tietysti ihminen joka ei ole tieteellisesti saanut mitään opetusta tässä suhteessa, hän ei ollenkaan voi ajatella, että se rauta liikkuisikaan, se rauta tietysti vain soi. Totuushan on kuitenkin se, että kaikki on väreilyä. Jos minulla olisi pistooli ja laukaisisin sillä 15 kertaa sekunnissa, niin me ajattelisimme, että mikä hirmuinen ääni, mutta jos minä panisin sen laukaisemaan 16 kertaa sekunnissa, niin silloin kaikki muuttuu. Silloin emme kuule mitään laukauksia, vaan yhden syvän basso-äänen. 15 laukausta voimme siis kuulla, mutta 16 emme enää. 16 ylöspäin se muuttuu yhtenäiseksi ääneksi. Onhan tätä asiaa kokeiltu silläkin tavalla, että on laitettu erikoinen levy, johon on porattu 16 läpeä, 16 pyöreätä läpeä. Tämä levy on jossain semmoisessa koneistossa, niin että sitä voi pyörittää ja sitten siinä on vielä jonkunlainen ilmapainelaite, niin että ilmaa työntyy ulos lävistä. Jos siis väännämme tämän levyn niin, että kestää juuri vähän enemmän kuin yhden sekunnin tämä kierros, 15 läpeä ennättää vähän enemmän kuin sekunnissa kulkea sen visun ohi, josta ilma tulee, niin silloin me kuulemme 15 tuommoista tussausta. Mutta jos käännämme niin nopeasti, että yhdessä sekunnissa kaikki nuo 15 läpeä kulkevat ohitse, niin silloin tulee yksi ainoa musikaalinen ääni, silloin tulee jonkunlainen sireeni-ääni.

Meidän aistimuksemme, meidän havaintomme tässä maailmassa perustavat vibrationeihin eli väreilyihin. Väreily on sitä, että jokin liikkuu, se on sitä, että jokin liikkuu niin ja niin

monta kertaa sekunnissa. Te tiedätte, että meidän luonnontutkimme ovat jakaneet nämä kaikki mahdolliset vibrationit skaaloihin eli asteikkoihin. Meillä on pianossa esim. useampia semmoisia asteikkoja eli skaaloja. Pianossahan on tavallisesti 7 tai $7 \frac{1}{2}$. Meidän tiedämme, että musikaalinen ääni alkaa 16 väreilystä. $16 \frac{1}{2}$ kertaa tavallisesti väreilee kaikista kumein urkuääni. Sitten väreily tulee suuremmaksi ja suuremmaksi. Kaikki väreily skaalat kulkevat aivan matemaattisesti eteenpäin. Jos nyt sanomme, että yksi kerta sekunnissa, niin se ei ole vielä mitään väreilyä. Sanokaamme, että jokin väreilee 2 kertaa sekunnissa, niin se ei merkitse meille mitään. Tietysti voimme nähdä kaksi liikuntoa sekunnissa, mutta se ei merkitse mitään aistimuksena, sillä se aistimus on silloin jotain muuta. Ei ole myöskään seuraava skaala mitään, joka on 4. Jos sanomme, että ensimmäinen skaala on kahdesta ylöspäin, niin seuraava alkaa neljästä, sitä seuraava kahdeksasta ja sitä seuraava 16 väreilystä. Tämä kaikki riippuu siitä, että meillä on määrätty tapa laskea aikaa. Me pidämme sekuntia aikayksikkönä ja sen mukaan mittaamme väreilyä.

Me olemme huomanneet, kuinka koko luonto on aivan tarkasti, matemaattisesti jakautunut väreilyihin. Nyt siis nämä ensimmäiset skaalat, 2, 4, 8 eivät merkitse meille mitään, mutta erilaisia aistimuksia alkaa meille tulla kun me joudumme skaalaan 16. Silloin alkavat äänet. Ensimmäinen varsinainen skaala on 16–32 ja siitä alkaa seuraava. Jokainen ihminen, joka on tutkinut musiikkioppia, tietää, että jos ääni C merkitään yhdellä, niin seuraava C merkitään kahdella. Siis jos ensimmäinen oktaavi alkaa 16:sta, niin sitä seuraava alkaa 32:sta ja sitä seuraava 64:sta ja sitä seuraava 128:sta j. n. e. Nämä vibrationit kulkevat asteittain eteenpäin ja me kuulemme nämä vibrationit ääninä. Ne tulevat luonnostaan meille ääninä aina siihen skaalaan saakka, josta voimme sanoa, että se on 13 oktaavi. Kun 13 oktaavi alkaa, jonka perusluku on 8192, kun se oktaavi alkaa, kun väreily on 8192 kertaa sekunnissa, silloin me jo

alamme melkein olla kuulematta mitään. Se on hyvin kimakka ääni, joka syntyy. Sitä tuskin kuulee. Jotkut voivat kyllä kuulla vaikkapa 20.000 väreilyä sekunnissa. Se vielä synnyttää ääntä. Tämä on ihmisten suhteen. Hyönteiset taas voivat kuulla kimakkaampiakin ääniä. Mutta kun 14 oktaavi alkaa, jonka väreilyluku on 16.394 kertaa sekunnissa, semmoinen rajua liikunto, silloin emme kuule mitään.

Huomatkaamme, nämä väreilyt ovat kyllä väreilyä ilmassa. Mutta meidän tulee huomata, että samalla kun ne ovat väreilyä ilmassa, ovat ne väreilyä jossain hienommassa eetterissä. Tämä meidän olemassaolomme on niin ihmeellinen, että kaikki siinä on elämää. Koska ainekin itseasiassa on vain yksi, aine, joka on meille salaisuus, niin kaikki elämä tässä on ainoastaan väreilyä tuossa yhdessä ainoassa pater-eetterissä. Siinä on tietysti eri kerrostumia, niin että meidän ilmamme, joka on paksu, väreilee sillä tavalla, että kuuluu ääniä. Mutta niinkuin sanottu, koska tämä universumi on yhtä ainoata vibrationia eikä koskaan mikään mene hukkaan. Tämä on tieteellinen tosiseikka. Ei ole mitään kuolemaa missään muodossa. Emme voi käsittää, että väreilyt loppuisivat. Aina kaikki väreilee. Kun minä tällä tavalla puhun tässä, niin eivät nämä minun sanani hukkaan mene, vaan ne ääniaallot kulkevat eteenpäin aina maapallon ilman päähän, mutta koskei ole kuulijoita, jotka saisivat nämä äänet korvakalvoihinsa, niin haihtuvat pois. Kukaan ei ole saanut niitä kuunnella. Jos joku olisi varustettu semmoisella korvalla, että hän voisi istua pilven lonkareella ja sieltä ottaa vastaan nuo ääniaallot, jos hän osaisi koota ne yhteen jollain ihmeellisellä linssillä, niin silloinhan hän kuulisi kaiken, vaikka hän istuisikin ylhäällä pilven lonkareella. Hän kuulisi ne kyllä vasta tuntien perästä. Ja huomatkaamme, mitä Jeesuskin sanoi: te saatte tehdä tiliä viimeisenä päivänä jokaisesta turhasta sanasta. Ei mikään mene hukkaan. On tieteellisesti todettu, että kaikki on olemassa aina. Meille voi olla hyvin pöyristyttävää tulla esim. kaikkia valheitamme vastaan

joskus. Päivää, päivää, sanovat meille meidän valheemme ja meille tulee hätä, että millä tavalla osaisimme niitä „petrata”.

Kun me nousemme näissä oktaaveissa eteenpäin, niin tulemme 13 oktaaviin. 13 oktaavin perästä emme kuule mitään. Kaikki on hiljaista. Joitakin oktaaveja olemme kyllä osanneet tutkia ja päästä niiden yhteyteen. Me tulemme 19–20 oktaaviin ja ne vibrationit ilmenevät meille Markonin langattomassa. Ne Markonin langattoman väreilyt ovat noin 950.000 sekunnissa. Siinä ovat Markonin langattomat sähköistyksset. Sitten on myöskin luonnontieteessä tultu yhteyteen n. s. Hertzin aaltojen kanssa ja niitä lienee 15 oktaavia vielä eteenpäin. Ne aallot, joiden yhteyteen on näin tultu, värähtelevät noin 32.000.000.000 kertaa sekunnissa (kolmekymmentäkaksituhatta miljoonaa). Sitten tulevat monet, monet oktaavit. 14 oktaavi on säteilevää lämpöä. Sitten me joudumme 49 oktaaviin, jolloin siis tuo väreily on 640 biljoonaa, 640 biljoonaa sekunnissa. Siinä se alkaa se 49:s oktaavi. Vähän ennen sitä 48:ssa oktaavissa (530 biljoonaa vibrationia sekunnissa) alkoivat meille taas aistimukset. Se on meille punainen väri. Nyt siis meidän silmämme on alkanut toimia. Meidän silmämme on siis niin rajoitettu, että emme voi aistita tämmöistä näkyväistä ennenkuin aine väreilee yli 500 biljoonaa kertaa sekunnissa. Silloin vasta se tulee meille näköaistimuksena. Me kuulemme siis ääniä 13-34 oktaaviin, mutta pääsemme vasta 48:ssa oktaavissa näköaistimuksiin. Siinä välillä ei ole fyysillisillä aisteillamme mitään aistimuksia. 48:ssa oktaavissa me siis vasta näemme. Meillä on siis hirvuinen maailma äänien ja näkemisen välillä. Niiden välillä on maailma, jota emme osaa aistita. Meidän silmämme toimivat myös hyvin rajoitetulla alueella. Emme pääse kuin $\frac{1}{2}$ oktaavia eteenpäin, niin me olemme violetissa värissä, joka on väriskaalan toisessa päässä. Siinä se väreilee 930 biljoonaa kertaa sekunnissa. Näköaistimukset käsittävät siis vain $\frac{1}{2}$ oktaavia, niin rajoitettu on tämä näkemisemme maailma.

Siis kun ajattelemme todellisuutta vibrationion kannalta, niin me huomaamme, kuinka meidän aistimme vähän kertovat meille tästä ympäröivästä maailmasta. Tämä ympäröivä maailma ei ole voinut palvella muuta kuin meidän aistejamme. Se ei ole löytänyt muita portteja kuin aistit, ja kun nämä aistit ovat niin rajoitetut, jää ääretön osa tätä maailmaa meille tuntemattomaksi.

Menemme sitten eteenpäin näissä oktaaveissa. Meillä on kemiallisia säteitä monta oktaavia. Sitten on meillä tuntemusta 61:stä oktaavista. Siinä on röntgensäde. Siis me voimme nyt siis sanoa: Jos meidän silmämme sen sijaan, että ne väreilevät 48-49:ssa oktaavissa, osaisivat väreillä 61:ssä oktaavissa, silloin me olisimme vastaanottavaisia röntgensäteille ja me näkisimme tämän aineen läpi. Kun röntgensäteillä valokuvataan, niin tulevat kaikki luut esille ja me näkisimme siis ilman muuta jokaisen ihmisen luurangon, jos silmämme väreilisivät 61:ssä oktaavissa. Se ei nyt olisi niin hauska jokapäiväisessä seurustelussa, jos me näkisimme liian paljon. Mutta meidän täytyy sanoa tieteellisesti, että nyt pikkuisesta vain riippuu, että me emme näe seinän läpi. Mitään mahdotonta se ei ole.

Sitten tämän 61:n oktaavin perästä alkavat ihan koko maailman väreilyt, ja kun menemme yhä eteenpäin, niin tulemme sähköväreilyihin y. m. Minusta ovat luonnontieteilijät hyvin äkkipikaisia, jos he sanovat: oi ole olemassa mitään näkymätöntä maailmaa, astraalimaailmaa, kaikenlaisia kummituksia, kaikenlaisia haamuja. He ovat aivan liian äkkipikaisia. Kuvitelkaamme vain, että me voisimme edetä 100 oktaaviin ja silloin emme todella tiedä mitä näkisimme. Emmehän me tiedä, onko mitään loppua näillä väreilyobjekteilla, emme ainakaan tiedä, missä ne loppuvat. Ne voivat loppua 1000:ssa yhtä hyvin kuin 10.000 oktaavissa. Me olemme nyt tietoisia 61:stä oktaavista, mutta kuinka monta niitä voi olla, sitä emme tiedä.

Siis aivan selvä luonnontiede vibrationi-opissaan opettaa meille, että näkymätön maailma on olemassa. Se on todella pikkuisen heikko päästään, joka sanoo, että näkymätöntä

maailmaa ei ole, kun luonnontiede sen todistaa. Kyllä se maailma on, kyllä se elämä on, kyllä ne vibrationit ovat, me emme vain niitä aistitse näillä viidellä aistillamme. Nämä meidän aistimme ovat äärettömän relatiivisia. Ajatelkaamme nyt vain: tuossa on silmäneula. Minä pistän sen silmäneulan ylösalaisin tuohon ja sen kärki on tässä. Sen silmäneulan kärki on koko pieni. Ajatelkaamme nyt, että me ottaisimme tuon silmäneulan kärjen, saisimme sen erilleen silmäneulasta ja pistäisimme sen tuohon. Hyvin pieni se on. Sitten me kysymme: tuoko se on se todellisuus? Silmäneulan kärki? Sekö se nyt selittää ja kertoo meille todellisuuden tuosta hiukkasesta, jonka me näemme? Ei suinkaan, sanovat luonnontieteilijät meille heti. Sehän on harhakäsitys. Silmäneulan kärki ei ole olemassa muulla tavalla kuin tässä harhojen maailmassa. Mutta kun me sitten katselemme todellisuuden silmällä, niin se on kokoomus atoomeja. Mitä nuo atoomit ovat? Mitä se sitten oikeastaan on? Silmäneulan kärki on oikeastaan suunnaton maailma. Siinä on atoomeja äärettömiä määriä, jotka kiertävät toisiaan hirmuisella nopeudella avaruudessa. Meillä on vain tuo harhakäsitys, että se on silmäneulan kärki. Nyt me emme tarvitse ajatella muuta kuin, että panisimme tuohon silmäneulan kärkeen sisältyvän maailman suurenemaan. Suurentukoon se biljooneja, triljooneja kertoja. Silloin me saamme siitä universumin, joka kulkee auringon ympäri. Me saamme linnunratoja, me saamme ihmeellisiä maailmoja näkyviin, kun me suurennamme tuon silmäneulan kärjen. Siis tuo silmäneulan kärki on muodostanut suuren, suuren maailmankaikkeuden, joka epäilemättä on sekä ääretön että äärellinen. Jos me nyt siis ajattelemme, että yhtäkkiä koko meidän maailmamme pienenee, meidän aikamme tulee nopeammaksi ja me itse olemme vain niin ja niin monta senttiä, kaikki menee nopeammin, niin me emme huomaa mitään, sillä suhteemme on sama. Meidän suhteemme toisiimme on aivan sama. Kaikki pienenee samassa suhteessa. Me emme huomaa mitään, ei kerrassaan mitään. Lopulta koko aurinkokuntamme,

kaikki linnunratamme mahtuisivat tuohon neulan kärkeen, mutta me emme tietäisi siitä mitään, vaan meidän elämämme kulkisi entistä latuaan. Kaikki on suhteellista. Me voimme myöskin ajatella: tuossa on silmäneulan kärki ja me panemme sen nyt suurenemaan ja suurenemaan niin paljon, että se tulee yhtä suureksi kuin aurinkokuntamme ja linnunratamme. Sanomme myöskin, että me suurenemme samassa suhteessa. Silloin me olemme hirmuisen suuria olentoja. Me olemme niin suuria olentoja, että jos meidän aivastuksemme kestää noin sekunnin tässä meidän aikamääräyksessämme, niin se siinä kestäisi 6.000 biljoonaa vuotta. Kaikki on suhteellista. Kaikki mitä aistitsemme on suhteellista.

* * *